

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVI., číslo 9.

Září 2020

Obsah: Jana Elop, Věčnost, Modlitba posledních dnů, Věčnost, Hromosvod našich hříchů, Před druhým příchodem, Profily svatých, Rozmlouvat s Bohem a o Bohu, Hora Nebo, Profily svatých, Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kuželý OP, mučedníka osvětim., Viděl jsem ráj

VĚČNOST

LISTY KLANÍ SE PODZIMU

VE STARONOVÉM TANCI

JEDEN KAŽDÝ RÁD

ZAKROUŽIL BY POKLONU

JEDINEČNÉ ŠANCI

BÝT LISTEM VĚČNĚ ZELENÝM

NA ÚPLNÉM KONCI STROMU

KTERÝ VRÁTIL SE ZPĚT

A PŘECE NE TAK ZCELA DOMŮ

Jana E. Lopourová

MODLITBA POSLEDNÍCH DNŮ

Milý bratře, milá sestro, jako každé Boží dítě máš pozvání k mystickému životu. Právě pro tebe je připraven duchovní život na nejvyšší úrovni mystického nazírání, třebaže se ti zdá, že nemáš na to čas, dost sil a ochoty tam dospět.

Dovedeš sice číst i psát, nicméně si zvykáš na trpný příjem poznatků očima a ušima ze sdělovacích prostředků. I když máš málo času na čtení a poslouchání Božího Slova, přesto máš dost času na sledování sdělovacích prostředků. Tak se dnes povzneseš snáze sledováním pohyblivých a ozvučených obrázků se mnohem, než samostatnou četbou a nasloucháním. Proto ti stále zůstává hlavní cestou k rozjímání ozvučený a pohyblivý obraz ze sdělovacích prostředků.

Důležitým způsobem rozjímání je ti tedy pohyblivý ozvučený obraz či socha. Sleduj hodnotná díla s duchovními náměty, která jsou názorná a sdělná. A když sleduješ nějaký obrazový děj, tedy postupuj v odhalování jeho významových vrstev. Od popisného přístupu jdi přes odhalení obvykle zavedeného významu toho, co se ti ve známých obrazech představuje.

Nestačí ti však rozumět sdělovanému. Musíš pokročit až k nalezení moudrosti. Ta ti vyplývá z krásného smyslového zážitku vedoucího ke kráse za hranicemi smyslů. Potřebuješ objasněný stav a proces radostného zvnitřňování krásně podaných duchovních hodnot a významů. Tohle má vyvrcholit v rozjímání o těchto pravdách, a posléze i v radostné službě v duchu těchto pravd. Tak je ti obrazové podání posvátného obsahu oknem, kterým z příbytku svého nitra vyhlížíš k Bohu, abys s jeho pomocí poznal svou vlastní tvář a tvář svého bližního, a ochotně sloužil Bohu.

Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otcí.

Jako lze rozjímat před obrazem, tak lze tím více rozjímat před živým obrazem Božím, kterým seš ty. Bůh tě stvořil jako Boží obraz ke své podobě, a stvořil tě jako originál. Třebaže se hříchem obraz Boží v tobě rozmaže, přesto i v tobě jako hříšníkovi ti zůstává zaměření k Boží podobě, a ty jej hledáš.

Zvu tě k duchovnímu životu, mystickému životu.

Jak se můžeš připravit k duchovnímu životu z Ducha svatého?

Závazné je pro tebe především Boží Slovo, svátosti a modlitba. K tvým osobně blízkým způsobům, jak se můžeš nechat oslovit a povznést k mystickému životu patří slovo mluvené a psané. Ačkoli dovedeš číst i psát, snadno si zvykáš na nečinný a nezaujatý příjem poznatků očima a ušima ze sdělovacích prostředků. Tak se snáže povzneseš k Bohu obrazem doprovázeným zvukem spíš, než vlastní četbou a posloucháním. Jenže přitom ti často zůstává na prvním místě ozvučený pohyblivý obraz jako prostředek rozjímání.

Kdykoli objevíš nějaké dílo, pozorně to sleduj. Hlavně si to podrobně prohlédni ve všech jeho jednotlivostech, abys pak mohl přijít k celkovému náhledu při svém poodstoupení od díla. Potom si to snaž zařadit do své zkušenosti a srovnat s tím, co už o takových námětech znáš. Uvažuj o tom, co daný námět obvykle představuje. A posléze se snaž odhalit, co to všechno obvykle vyjadřuje. Pamatuji však, že ti nestačí, abys porozuměl nějakému dílu a získal o takových dílech osobní zkušenost a přehled o nich.

Pros našeho Pána o to, aby ti sledování a prožívání nějakého díla učinil cestou k moudrosti. Nauč se přecházet od krásného smyslového prožitku k otevření se kráse za hranicemi smyslů, a potom k Bohu jako zosobněné ryzi Kráse. To není jen nějaký odtazitý vzorec, protože se vtěluje v Kristu, který je Bůh a současně tvoje lidská maličkost. Potřebuješ mít nejen dobře objasněný, nýbrž především zažitý stav a proces radostného zvnitřňování krásně podaných duchovních obsahů a významů. Jde o to, aby v tobě vyvrcholil ve tvém rozjímání o těchto hodnotách, a posléze i v radostné službě pro ně a kvůli nim. Tak je pro tebe obraz posvátného obsahu ve sdělovacích prostředcích oknem, kterým z hradu svého srdce vyhlížíš k Bohu. Potom s Boží pomocí poznáš svou vlastní tvář a tvář bližního, abys ochotně sloužil Bohu v bližních. O dovršení toho však musíš prosit.

Otče náš, Zdravas Maria, Sláva Otci...

1) Zj 1,12-16: 12 Obrátil jsem se, abych viděl, kdo se mnou mluví. A když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svícňů;

13 uprostřed těch svícňů někdo jako Syn člověka, oděný řízou až na zem, a na prsou zlatý pás.

14 Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně;

15 jeho nohy podobné kovu přetavenému ve výhni a jeho hlas jako hukot příboje.

16 V pravici držel sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle.

Tak se ti na zlatém pozadí zjevuje tvoje povolání k podání svědectví. Postava svědka stojí zajisté níže, ve spodní části výjevu, s rouchem rozevlátým. Ten jakoby právě ve spěchu kamsi pryč ze scény se náhle zastavuje a obrací hlavu vzhůru, odkud přichází to volání. Není to však žádný přírodní podnět, nýbrž zjevení. Může to být znát z toho, že si klade sevřené špičky pravé ruky k čelu. Na tím se mezi sedmi svícny objevuje postava v bílém rouchu nevinnosti, přehozená mučednický červeným pláštěm se zlatým pásem. Pravá ruka je významně pozvednuta s napřímeným ukazováčkem, namířeným k sedmi hvězdám. V ústech má meč, jako by jej pevně svíral v zubech. Celkový výraz jeho tváře budí dojem naléhavosti. Současně se zdá, že i jemu samému je takové počínání jaksi divné a málem poněkud ztuhlé. Spíše však budí dojem roztomilosti, než aby působil úděsně.

Sám Kristus Pán se tady představuje, když ukazuje pravicí k sedmi hvězdám a stojí mezi sedmi planoucími svícny, tedy mluví k sedmeru neboli k plnosti církevních obcí. Jeho řeč je důrazná a ostrá jako meč. Někoho chválí, jiného kárá, dalšímu hrozí. Chválí své věrné za horlivost, vytrvalost a bdělost, s jakou se vyhýbají bludům. Vytýká jim však, že jejich první láska ochladla, ale vyzývá k pokání. Také tvou první životní láskou je Kristus, když ses k němu přihlásil. Jak ti bylo tehdy dobře! A dnes? Polevil jsi, ochabl jsi. Strašnou slabost projevíli mnozí z nás, když jsme při epidemii roku 2020 poslouchali vládce světa více než Boha. Zbaběle jsme ustoupili, když ďábelský duch světa nařídil zavřít kostely a svatostánky, a upírat Božimu lidu osobní přijímání svátostí. Ve falešné pokoře

jsme se, my - vlažní a zbabělí křesťané - podřizovali světské moci a zrazovali Krista a poddávali se vůli Zlého.

Není však pozdě na nápravu, lítost, pokání. Kdo zradil Krista, ať opustí úřad, odejde do ústraní k pokání a modlitbám! Jinak zneváží samotný církevní úřad. Velká část Kristových věrných dnes přechází do tajné Církve v podzemí.

(Desátek: kterého jsi z Ducha sv. počala)

+++

CELA

NA STĚNĚ KŘÍŽ

POD NÍM PLECHÁČ ČAJE

NA STOLKU LISTOPAD

V NĚM MŮŽEŠ ČÍST

JSEM ZDE PROTO ŽE ROZLIŠUJI

KDY VE SVÝCH LISTECH VZHŮRU

A KDY PADAT K ZEMI

NYNÍ STROM VZKAZUJE TI

JE ČAS JÍT KE KOŘENI

JESTLI CHCEŠ VÝŠ MUSÍŠ

KLESAT HLOUB

AŽ U KOŘENE STROMU

KORUNU POCHOPÍŠ

HROMOSVOD NAŠICH HŘÍCHŮ

Začátek XXI. století je dobou temna. Vypuká exploze hříchů a zvráceností proti Bohu i proti přirozenosti člověka. Rozbujení těchto hříchů v širokých masách usnadňuje na krátký čas nebývalou akční sílu ďáblu, který byl Kristem dávno poražen. Tato strašná záplava hříchů proniká i do Církve. Současně se u různých článků Církve neblaze projevuje zkratové myšlení. A není divu, když záplava hříšníků volně proniká do Církve, která má otevřené srdce pro všechny hříšníky. Jenže právě v tom se zkratově hledá spojitost. Tady se hledá hromosvod hříchů. Kdekdo poukazuje na Druhý vatikánský sněm, který však jen zdůrazňuje původní Kristem zamýšlenou otevřenost pro hříšníky. „Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,13) Kdo tedy odmítá II.vatikánský sněm, ten odmítá také všechny papeže, kteří ho prosazují, ale koneckonců odmítá samotného Krista.

Druhý vatikánský sněm i všechny jeho dokumenty mají trvalou hodnotu a platnost. Bez nich by zůstávala Církev nepřirozeně uzavřená a Tělo Páně by bylo znovu pohřbíváno. Otevřenost Církve po tomto sněmu způsobuje, že do ní volně pronikly, pronikají a budou pronikat hříšníci. Hříšníci mohou překrucovat a také překrucují výsledky tohoto sněmu. Nebojme se o Církev! Její otevřenost neohrozí Církev. Bojme se o bloudící syny a dcery, aby našli cestu ke Kristu v jeho tajemném Těle! Vždyť Pán Ježíš zřizuje pro hříšníky, aby se v ní posvěcovali. Přítomnost hříšníků v Církvi nemůže nijak uškodit tajemnému Tělu Páně. Věříme Pánu, že pekelné síly nepřemohou Církev. Fakt je, že různí hříšníci, tvářící se jako zbožní katolíci, zapoměli obrátit svá srdce k Bohu, a místo toho zmateně obrátili a možná dosud někde obracejí v kostelech oltáře. S veškerou drzostí se přitom vymlouvají na tento sněm. V jeho dokumentech však není ani zmínka o nějakém obracení oltářů či bourání mřížek či zrušení používání kazatelen. To je jejich osobním hříchem. II.vatikánský sněm k tomu nedal žádný výslovný podnět. Stejně tak Pán neuložil učedníkům, aby v bohoslužbě překrucovali Jeho proměňující slova. Živé Tělo Páně se však přesto reálně podává Božímu lidu, i když hříšní pastýři vyslovují Kristova

proměňující slova nepůvodně. Svátosti působí nezávisle na hříšnosti posvěcených služebníků Církve. Takový hřích si ponese k Poslednímu Soudu také my všichni, kdo jsme při umělé epidemii v roce 2020 poslouchali víc vládců světa ze sdělovacích prostředků než Krista, antikristovsky jsme uzavřeli před Božím lidem kostely a svatostánky, a teprve až to satan v televizi dovolil, začali jsme podávat svaté přijímání, ale pouze na ruku. Jak se kdo z nás - hříšníků - budeme hájit před Božím Soudem? Snad budeme opakovat jako norimberští nacisté: My jsme nevinní. My jsme jen plnili rozkazy. My jsme byli pokorní a poslušní služebníci. A právě pokoru přece potřebuje Církev. Víc než pravdu?

Avšak příležitost k modlitbě a pokání zůstává.

Jak dál po II.vatikánském sněmu? Někdo tvrdí: Za všechno může tento sněm. Proto prý zrušte tento sněm a vraťte poměry do stavu, v jakém byly před ním.

Jiný říká: Už se nedá nic dělat. Musíme se brodit hříšnými lidskými strukturami ve světě i v Církvi, protože věřící už dávno zapomněli, proč se to či ono v Církvi děje tak, jak se to dnes děje. Koneckonců, stejně jsou vysluhované svátosti platné, třebaže se to děje způsobem jiným, než jaký původně vyslovuje Pán Ježíš. Podávejme lidu svátosti, aby se posvěcovali. A když jde o ty hříšné struktury, zavedené hříšníky v Církvi – ať si to vybojuje s ďáblem sám Spasitel!

Není pochyb o tom, že křesťané už mnoho věcí zapomněli nebo to vůbec neznají, a pokud to znají, tak to vlastní vinou ignorují. Kdo však nezná či odmítá znát vlastní dějiny, ten nemá budoucnost. Bude stále chodit v bludném kruhu. Jenže Spasitel už ďábla porazil. Za nové hříchy a jejich důsledky v Církvi neseme odpovědnost jedině my hříšníci sami. Náprava Církve však nemůže vzejít zvenčí, nýbrž výhradně zevnitř, z lůna Církve, z tajemného Těla Kristova. Naše účast je v modlitbách a pokání.

Nikdo z lidí tedy nesmí zastupovat Pána s Božím Soudem. Není třeba se honit za změnami ve slovíčkách, třebaže se týkají obsahu Mše svaté, ani za jinými změnami, jako je nesmyslné obracení oltářů, bourání kazatelen, atd.

Koronavirová zkouška v roce 2020, při které většina hříšných lidských struktur v Církvi propadla, protože se řídily ďáblem ve sdělovacích prostředcích a ne Kristem, signalizuje konec těchto hříšných usazenin v Církvi. Jak dál po koronaviru 2020, kdy hříšníci v Církvi sami odhodili svobodu slova a vyznání? Tady pomůže jediné modlitba a půst.

Svatý Otec František a já jsme přesvědčeni, že se Církev svatá, oživovaná Duchem Svatým stále očisťuje, posvěcuje a obnovuje ve svých původních buňkách modliteb a pokání, jaké spontánně tvoří první křesťané.

První křesťané si zachovali lidský smysl života, čínorodou a spojitou jednotu mezi živými a zesnulými. Tím se snad vysvětlují i četné „vzpomínky“ v římském mešním kánonu. Je tu však rozdíl ve vzpomínání lidském a Božím. Lidská vzpomínka připomíná osobu, kdežto Boží vzpomínka působí darování a zachování života, milosti a štěstí. A jestliže toto Boží vzpomínání nepřestává, tak poskytuje nesmrtelnost.

Proto je v římském mešním kánonu křesťanská rodina či buňka viditelně přítomná; před účastí na eucharistickém tajemství žádá Boha, aby se na ni rozpomněl: Pamatuj Bože, na své služebníky a služebnice... a na všechny zde přítomné. /Memento, Domine, famulorum famularumque taurum... et omnium circumstantium/ Učiň nás, Ty sám, schopnými božské účasti na Tobě samém, na Tvém životě, na Tvé nesmrtelnosti...

V každém slavení eucharistického tajemství se však setkává i Církev neviditelná, vítězná a slavná. Ta už nepotřebuje být „vzpomínána“, protože už žije v plné Boží přítomnosti a sděluje nám své bohatství: „Communicantes et memoriam venerantes imprimis gloriosae semper Virginis Mariae... sancti Joseph... et omnium sanctorum tuorum“ /Ve spojení s celou Církví připomínáme a uctíváme... především stále slavnou Pannu Marii... svatého Jozefa... a všechny Tvé svaté.../ Je to připomínka úcty k ní a pomoci pro nás.

Sám Spasitel zakončuje slova o své skutečné přítomnosti v eucharistii tímto přáním: „Hoc facite in meam commemorationem.“ /Lk25, 19/ - To čiňte na mou památku. Nebo: „Haec quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis“ – /Kolikrát toto budete činit, na

Mou památku činíte./ A přítomná viditelná církev odpovídá: „Unde et memores, Domine“ Proto také vzpomínáme, Pane, na tvé blažené umučení a zmrtvýchvstání... Zároveň jde o vzpomínku, která oživuje i nás.

Víme, že nejsme schopni odpykat všechny své hříchy v tomto životě a očistit se od nich, a že tedy potřebujeme pomoc i po smrti. V prostředí eucharistické lásky, před naším spojením s Bohem vzpomínáme na mrtvé: „Memento etiam Domine“ - Rozpomeň se, Pane, také na své služebníky a služebnice..., kteří spí spánkem pokoje... Daruj jim, Pane,... „locum refrigerii, lucis et pacis“ – místo občerstvení. světla a míru.. .“ To jsou odvěké tužby celého lidstva, vyjádřené i v pohanských pohřebních obřadech. Symbolické „refrigerium“ nabízejí i pohané, ale o světle a míru mají jistotu pouze křesťané: „depositi in pace“ – spočinutí v pokoji. I když jsme hříšníci, jsme si jisti účinností spásy v Kristu, který přichází uzdravit nemocné, a s vírou v jeho nekonečné slitování, žádáme i pro nás: „partem aliquam, et societatem... consortium“ - abychom mohli mít aspoň nějakou účast a nějaké společenství a přidružení se všemi svatými, kteří tam už došli.

Maria, Matko Boží, oroduj za nás. Vypros obnovenou víru a hrdinskou statečnost křesťanům, zejména duchovním pastýřům, aby všichni vydali svědectví, že největším lékařem je Pán Ježíš Kristus!
Tomáš Bahounek OP

+++

PŘED DRUHÝM PŘÍCHODEM

HLEDÁŠ LÁSKU ZOUFALE

AŽ K PLÁČI JE

I MOŘI CO SLZAMI SVÝMI

OSUŠIT BY CHTĚLO

VRÁKY LODÍ

CO NIKDY NEVYPLUJÍ Z NĚHO ZPĚT

HLEDÁŠ LÁSKU K UZOUFÁNÍ
A MÍSTO NÍ ČAS ZADÍRÁNÍ
TENKRÁT I DNES
POD KŘÍŽEM TI KDO SE MILUJÍ
NA ZAČÁTEK I NA KONEC
JINAK VŠUDE NIC SE ROZEVÍRÁ
JAK TLAMA PEKELNÁ
PLNO VĚCÍ JEŽ NIKDO NEHLEDÁ
A POPRVÉ BEZ KRISTA
MILENCŮM JEDNO JE
ŽE JEJICH DLANĚ VYHASLÉ JSOU PRÁZDNOTOU
VŠUDE SE SLAVÍ A TI KDO MAJÍ PŘINÉST NAPLNĚNÍ
SE ŽIVÍ LŽÍ A BEZNADEJÍ
PASTÝŘE SVÉHO OPUSTILI
A NEMAJÍ CO DÁT
AVŠAK JAK MATKA
CO SVÉ DÍTĚ STÁLE HLEDÁ

I NAD MRTVÝM VĚŘÍ STÁLE

NAD PUSTÝM OCEÁNEM SMRTI

TAM PRÁVĚ SVĚTLO JEŠTĚ JE

JE PLNÉ NADĚJE

ŽE PŘICHÁZÍ TEN

KDO VYŽÁDÁ SI SVÉ

A VRAKY LIDSKÉ

JAK ŽIVÝ OCEÁN ZE SMRTI PŘIVEDE.

JANA ELOP

+++

PROFILY SVATÝCH

ROZMLOUVAT S BOHEM A O BOHU

Slyším otázku naší doby. Kdekdo se ptá po opravdovosti života. A co ty? Tebe snad nezajímá, jak doopravdy naplníš život? Toužíš po větší kvalitě života? A co jsi pro to ochoten vykonat? A co pro to dokážeš obětovat? Takových tázavých hlasů jako ten tvůj slyším víc než dost. Jeden se ptá přes druhého. I když jsou tak početné a spleťité, dobře se v nich vyznám. Nepřeslechnu ten tvůj. Sám to znám. Máš v srdci velikou touhu a ostatní vášně. Tak s tebou pohybuje sama vůle v jádru tvé bytosti. Pak jsou tu i tvé city. Jdou za tím, co ti rozum představuje. Jenže ty to rád všechno náramně zveličuješ. Vlastně se ti ani nedivím. Také chci od začátku vykročit za hranice svého skrytého přebývání. Jak hluboce ti rozumím. Proto posílám na světě svého druhé JÁ, Mého jediného Syna.

Tolik mě to uchvacuje. Chci překročit svůj stín. Chci na každém kroku a doslova i do písmene následovat našeho věčného Mistra a svědčit o NĚm. Jak jen mám v sobě obnovit to účinné a strhující hlásání, jaké svedou praví apoštolové? Podaří se Mi to někdy? Bůh ví. Tak už nemohu váhat. Směle se odpoutávám. Vycházím krůček za krůčkem napříč nejasnou skutečností.

Nezapomeň, že jsi ta osudová hvězda, zářící uprostřed temné noci, která tě obhvacuje. Sviť důkladněji než kdokoli jiný světlem Pravdy, ale bez oslňování! Kéž právě ty zahřeješ každé srdce plamenem lásky, aniž bys nějaké spálil! Tak máš po ruce louskáček na rozlousknutí tvrdého oříšku, který by tě uzamykal do tvého místa a času. Proč by ses o to nepokusil zrovna ty? A proč ne právě zde a

nyní? Zkus to! Ať zazáříš jako jasně vynikající hvězda, objímající tajemství své svobody!

Zdá se ti to nemožné? Už první pokus tě svádí k matoucí domněnce, jako by pouhá mistrovská výtečnost dodávala ke každému životnímu průběhu, přesahujícímu meze šedivé všednosti, znamení nezávislého jsoucna a vlastní jasně vynikající formy lidského bytí.

Ano, právě takové klamy mě obkličují. Už od mých prvních pokusů následovat

našeho Mistra a obnovit apoštolské hlásání. Nikdo mi nic neulehčí. Žádný dobrák mi cestou nedává hřejivou jistotu, že jsem na správné cestě. Ta blaživá jistota se ve Mně rozlévá jedině z toho, že vím, komu věřím, i když ho nevidím. Ať se podívám kolem sebe kamkoli, ať udělám krok vpravo či vlevo, celý svět mi dokazuje, že mistrovství má v sobě pokaždé cosi nepřátelského, co tě obviňuje z marnosti počínání a zbytečnosti každého kroku, skoro ti vnuká zásadu nezvratného malomocenství.

Jenže vím o Boží milosti. To není ze mě. Přesto je ve mně. Tlačí se to k uplatnění. Není to jenom ta nespokojená touha zůstat na svém místě. Spíše je to nadání k povznesení mého života právě v tomto okamžiku, aby se rozšířil do nekonečna, a na tomto místě, aby se rozšířilo do všudypřítomna. Sotva by ustalo spolupůsobení milosti,

za níž je třeba stále děkovat, a o jejíž rozhojnění má každý prosit, a kdo by se chtěl uplatnit sám od sebe, tak to přirozeně nedokáže. Všechno by se hned zvrhlo v hrozné patvary. Nepřirozeně by ti zastoupili cestu nějací šílenci a zvrhlíci, takže bys jen vyčerpával všechny své síly a skomíral bys v zajetí nelidské vztahovačnosti. Dobře si vzpomínám, jak se od začátku snažím vytrácet ze svého díla, když slyším výzvu: Ustup, mé místo je těsné. A tak se snažím vyklízet hrad svého nitra, až se stávám i ve svém srdci bezdomovcem, jen abych měl dost místa pro ohlášeného hosta. Tak vidíš, že opravdový mistr je ve svém díle tak málo patrný, že mu každé jeho dílo vždycky neúprosně svědčí proti němu. A umělec, který má své krásné dílo vedle sebe, to má ještě snazší, než světec. Mé dílo pozůstává spíše uvnitř a zůstává neokázalé. Je to jen můj holý život, ve kterém jsem docela obsažen.

Tak mám snadnou a rychlou kontrolu pro zjištění, že potíže, které mi klade předešlý okamžik a dosavadní okolnosti, se v následující chvíli a na jiném místě neztrácejí. Naopak se mi zdá, že se do nich čím dál tím víc zaplétám. Moje zkušenost s lidmi na světě mě učí, že pronikavě zasahuje do mých záměrů, když srovnám jejich okázalý život s jejich životem skrytým, který občas vyjde najevo na ovoci jejich počínání. Jak nepostižitelný je mistrovský odkaz našeho Mistra! Jak snadné je ustat v úsilí o jeho naplnění! Tak lehce se řekne, že nic z toho snažení nemá smysl. I přes tak neuspokojivé prožívání svého navazování na vynikající odkaz nezůstávej stranou! Nepamatuji si okamžik svého života, naplňující mě pocitem uspokojení z úspěchů v navazování na odkaz našeho Mistra. Nevím o takovém přijatelném okamžiku, ani o žádném rajském ostrově v tajemné hlubině mé existence, které by mi spadly do klína za mé stálé vstávání a vydávání se na další cestu za hledáním bloudících a nalézáním ztracených duší. Neznám žádná vhodná slova, ani příhodné mlčení, žádné velkolepé skutky, které bych kdy sebelépe ovládal, ani utrpení, které bych kdy podstoupil v dostatečné míře, jež by nenesly v sobě své vlastní popření.

Kdo jsem pro tebe, ne-li zbytek mé bytosti, který zůstává i po mém stanutí před velkým Soudcem? Přesto, že jde jen o tajemný pozůstatek, nikde nevidím žádný odhozený přebytek, díky jehož odložení bych si kdy zasloužil takové povýšení. A přesto se tu setkávám s životem v jeho plnosti, čerstvě zrozeným a nezkaženým, v němž právě nalézám pramen živé vody v nehostinné pustině. Na chvíli tě občerství a vysychá ti hned, sotva se u mě zabydlí. Ubožák

s toulavými botami, odkázaný v poušti svého srdce na rosu shůry. Stěžikdo si dovede představit, že je někde místo tak pusté a nehostinné, jako když se neuváženě spolehne jenom na své lidské možnosti.

Přesto mě v tomto směru učí něčemu, co nedokáži obsáhnout celým pojmovým bohatstvím své lidské bytosti. Jakkpak to vidím při své krátkozrakosti? A jak tomu rozumím při chatrnosti nervové skladby, tajemně připevněné k rozumové duši? Jak jen bych si mohl dovolit takové snění, že zrovna tady mám před sebou jedinou možnou cestu a jediný pravý návod!

Vím, že toužíš po dokonalosti, která se ti nikdy nerozplyne. Nemůžeš ji ale převést na žádný vzorec, který by ti padl do ruky. Nezvratná dokonalost je zde po ruce. Nabízí se ti zvláštním způsobem. Přitom přesahuje všechny tvé síly. Už k samotnému poznání takové dokonalosti potřebuješ překročit stín své nedokonalosti. Neobejdeš se bez síly odjinud. Nestačí ti čerpat ze sebe sama. Vyžaduje to vyšší nadání. Jak snadné je podle běžného slovníku popsat založení řádu jako lidského zařízení! Jak obtížné je vystihnout tajemnou hudbu pulzující intuice, kterou rozehrává ve tvém srdci vyšší vnuknutí! A přece, je-li ti dopřáno odložit všechno přemítání jako zbytečné nářadí a přímým zřením nahlédnout na všechno stvoření, pak se ti v jediném čistém pohledu zjeví Můj odkaz v řádu mé lásky, šířící se napříč časoprostorem až do jeho nejzazších konců. Tehdy to všechno prožiješ jako Mou modlitbu, obrácenou navenek.

Snad právě proto vedou všechny soudobé pokusy o nalezení tajemného vzorce života, nesoucího moje jméno Dominik, k tolika zklamáním. Všechny moje vášně, láska i nenávisť, touha i odpor, radost i smutek, naděje i zoufalství, odvaha i statečnost, i hněv, cloumají mým snahovým napětím. Třebaže se představují jako zmatená směs protichůdných sil, které co chvíli hrozí, že získají převahu, přesto vykazují silně pulzující jednotvárnost. Tak se dá i ten sebevznešenější život snadno převést na přijatelnou úroveň všednosti, a objevit pro ně společného jmenovatele.

Znáš něco jednotvárnějšího než vášně, které se při své protichůdnosti uplatňují pokaždé nastejno? Vášněmi v tobě vzniká tíhnutí, týkající se smyslových věcí. Tvoje smyslová dychtivost je rozdvojena. Buď prostě dychtíš po dobru, nebo prostě odvracíš zlo.

Sotva se ti postaví do cesty nějaká překážka, bránící ti v dosažení dobra či v odvrácení zla, dovedeš se proti ní rozmáchnout. A přece i vášně patří do tvé tělesně-duchové přirozenosti. Vyžadují však řád, který je ti od stvoření vtisknut do přirozenosti.

Chceš se povznést od přirozenosti k vyššímu životu? Nemůžeš se odpoutat od své přirozenosti tak, že by ses vznášel s hlavou v oblacích. Neobejdeš se bez těla, a tedy ani bez vášní. Klidně jich spořádaně užívej ke zrychlení a k vypjetí tempa svého vyššího růstu. Tento vyšší život vyrůstá jako ušlechtilý štěp na kmeni tvé přirozenosti. Ovládni své vášně! Obnov zde řád, vlastní své přirozenosti! Jinak tě začnou nekontrolovatelně ovládat. Berou ti všechno, čeho se ti dostává, a nic ti nevrací nazpět. Naopak vznešená láska, která všechno dává, přijímá pokaždé ještě víc. Jak pozoruhodné účetnictví!

Upínáš se na jednotlivosti života, i když vypadají vznešeně, třeba moje zvláštní způsoby modlitby, zkrátka na nějakou podrobnost, k níž se křečovitě přisáváš jako klíště? Tak se zrovna rozluč s nápadem, že bys Mi porozuměl. Starodávné legendy ti o Mně říkají mnohem víc. Možná si myslíš, že legenda je nepodložená smyšlenka. Jenže označení "legenda" podle svého původního významu znamená to, co se má opakovat. Legenda podává tajemné skutečnosti v podobenstvích, protože běžná lidská slova zde pokulhávají. Tak vyjadřuje podstatu něčeho tajemného, nad čím ti zůstává rozum stát. Nikdo nedokáže představit Můj život naplno prožitý než já sám. A pokud ho chci někomu přiblížit, tak i Mně docházejí slova a zbývá mi jen podobenství.

Kdo jsi, Dominiku? Kam kráčíš? Ať jsi kdokoli, tolik se lišíš ode všech ostatních! Všichni jsou jiní, než ty. Jenže proč to tak je? Různorodost a pestrá paleta všeho toho, co je mimo tebe, nepochází z náhodné shody kosmických příčin. Je to základní složení světa, jehož řád vyžaduje tuto pestrost. Proto je to kosmos, a ne chaos. Rozmanité množství všeho, co je, je dána v Mém plánu. Proč myslíš, že ti dávám podobné bytí, jaké dávám všem věcem? Chci, abys měl účast na mé dobrotě, a moje dobrota aby byla v tobě a v tobě tebe představována. Nemohu být jaksepatří představován jedním jediným tvorem. Proto jich stvořuji veliké množství a

rozmanitost. Co chybí jedné věci ve vlastnosti představovat mě, doplňují jiné věci. Dobro, které je jediné u mě naprosto jednoduché a úplně, uděluji tobě a ostatním tvorům dílčím způsobem. Tak i ty dostává na něm podíl. Spolu s celým vesmírem zjevuješ účast na svrchovaném dobru a představuješ ho dokonaleji, než jakýkoli tvor samojediný. Tak tě ve své moudrosti objímám ve vesmíru. Projevují se tu některé zákony přirozené, ale také zákony nadpřirozené.

Pohled, jaký tajemný koloběh je ve vycházení tebe spolu s ostatními stvořenými věcmi ode Mně jako od prvního základu! Uprostřed všech věcí cílíš ke Mně, jako tě spolu s nimi nechávám ze sebe vyzařovat. Sleduj stejné zákony v souhře pohybu a návratu vyzářeného!

Ty sám, milý Dominiku, podobně jako spousty jiných stvoření, pocházíš ode Mne jako svého věčného Otce, i ode Mne jako svého Bratra a Syna Božího, i od Ducha, který vychází od nás obou. Moje vycházení od našeho společného Otce je nejvyšší důvod stvoření a návratu věcí do cíle. Jako jsi stvořen skrze Mne a Ducha, tak také vcházíš skrze Mne jako Syna a Ducha do posledního cíle.

Moje vycházení od Otce, jakož i vycházení Ducha od nás obou má dvojí dopad ve stvořených věcech. Předně jako důvod jejich vycházení, a pokud se dá vycházení sledovat v darech přirozenosti, pro které jsme, tak se moudrost a dobrota věčného Otce zjevuje ve stvořených věcech.

Vycházení je také důvodem návratu k poslednímu cíli. Projevuje se to v darech, které nás spojují s posledním cílem, totiž ve zdokonalujícím vyšším nadání a ve slávě.

Tvoje duše, Dominiku, je tajemná, hluboká, nekonečná, a projevuje se duchovně. V tajemství tvé duše ti zjevují život, protože duše je základem života. Je stvořena Mým Duchem. Jinak to být nemůže. Cokoli pochází od jiného, zjevuje to, od čeho pochází.

imageKdyž jde o podání nějaké zprávy podobenstvím v legendě, může ti být, člověče, úplně jedno, jestli pocházím z velkého šlechtického rodu Guzmánů a mám-li nějaké strýčky mezi starými španělskými králi nebo ne. Bohatě ti stačí, když budeš vědět, že jsem z rodu, kde se vyžaduje, aby každý mužský příslušník byl hrdinou. Představ si mě jako modrookého chlapce s bledou pletí a

se světlými vlásky, který si hraje nahoře ve skromné věži hradní tvrze mých rodičů v Kaleruze. Daleko sahají šedé pláně, občas rudě zbarvené klikatými předěly. Do daleka vidím jen samé růžové křoví a neméně voňavé houštiny levandulí, yzopu a rozmarýnu. Pasou se tu divocí vepři. Tam se stýká země s obzorem zvedá pohoří Sierra Guadarrama své mohutné hradby až k nebi. Za touto mohutnou masou je Toledo. Dlouhá léta tam moji předkové v řadách kastilských vojevůdců odrážejí nápory Maurů. Kdekdo pamatuje maurské trhy s otroky, kde se dá pořídit žena za jeden dirhem a křesťanské dítě dokonce za polovic. I v té nejskromnější hliněné chýši se slaměnou střechou zná kdekdo hrozné zkazky o strašných událostech spojené s maurskou rozpínavostí. Když se nachyluje den a pastýř zahání ovce do ohrady, ztichlým hlasem vypovídá při ohni o všech těch bratrech a sestrách, násilně odvedených dobytčnými muslimy, aby byli prodáni jako dobytek.

Maurské zajatectví je jedna z útrap mého rodného Španělska, drásavější než hlad. Kdekdo sní o odvetě, ať je to tvrdý sedlák, otrlý pastevec nebo hrdý šlechtic. V prostředí, kde všichni s uspokojením naslouchají zvěstem o počtu pobitých mohamedánů a uťatých hlavách, je nemyslitelné dát najevo lítost a soucit s poraženými. Proto tak dlouhou dobu vyrůstám jako poustevník, který nemá, s kým by si od srdce promluvil.

O deset let později si naši doma možná říkají, že jsem se pomátl, když se jednoho dne pevně rozhoduji prodat sám sebe za otroka muslimům jen proto, abych zachránil syna jedné chudé ženě. Tušíš, jakých tajemných pohnutek mého dětství se zde dotýkáš? Moji životopisci o tom činí jenom okrajovou zmínku. Dokážeš vytušit, jak strašně je moje srdce zraněno od nejtěplejšího dětství? Snad na tom má podíl moje citlivá obrazotvornost. Snad se to na mé vnímavé duši podepisují barvitě příběhy, vypravované doma jako venku s děsivou jímavostí. Mnozí moji rodáci prodělávají ve stejném věku podobnou zkoušku. Jenže z ní vycházejí se zatvrzelými srdci a pěstmi zatnutými jako hroudy horniny na pohoří Sierra Guadarrana. Jedině já tak bezbranně nastavuji své křehké srdce a dávám se unést vyšší pohnutkou k soucitu. Tady kdesi začíná vznešená píseň lásky v mém srdci. (Tomáš Bahounek OP, S pochodní v zubech, Brno 2008)

HORA NEBÓ

DUŠE V MODLTBĚ SE PTÁ

SMÍM VEJÍT DO ZAHRADY?

AČ TA SE PŘED NÍ PROSTÍRÁ

JSEM ZAHRADA - VEJDI DÁL

NA POUŠTI MOJŽÍŠ KÁRAL LID

KDYŽ ZE SKÁLY CHTĚL VODU PÍT

TAK NEVEŠEL DO ZEMĚ ZASLÍBENÉ

OČIMA JEN Z HORY NEBÓ

SMĚL SE DOTKNOUT IZRAELE

VŠAK ZEMĚ JINÁ STARCI NÁRUČ OTEVÍRÁ

TAK Z TRESTU ZA POCHYBENÍ

ODMĚNA SE STÁVÁ

SNAD PÁN ŘEKNE TI POJĎ

BUĎ CHVÍLI HOST

S MOJŽÍŠEM U JEDNOHO STOLU

CO TRVÁ VAŠE SPOLU

TVÉ VELKÉ NIC
KTERÝM V MODLTĚ SE STÁVÁŠ
NEJPOKORNĚJŠÍ Z LIDÍ
NA ZEMI – MOJŽÍŠ
VZKAZUJE TI ZNOVA

I KDYBY NEJSLADŠÍ SLOVA
TĚ ZVALA V RÁJ
AŽ POKORA SE ZEPTÁ
SMÍ MÁ NOHA PANE
PŘEKROČIT TVŮJ PRÁH?

TVÁ VŮLE V OTRHANÉM HÁBITU
AŽ O ODPOVĚĎ DBÁ
SMÍM TO PANE UDĚLAT?

TRPĚLIVOST AŽ RADUJE SE AŽ USLYŠÍ
RYCHLE TRHEJ A JEZ
PAK SE JEŠTĚ Z HORY NEBŮ
NA ZEM VRÁTIT MUSÍŠ

KDO FALŠUJE DRUHÝ VATIKÁNSKÝ SNĚM

/Z knihy kard.Robert Sarah, Bůh, nebo nic, 2016 Kartuz.nakl./

Intuice Jana XXIII. byla prorocká. Tento papež nikdy nechtěl opustit Tradici. Někteří lidé fantazirovali o revoluci a s pomocí médií se snažili veřejnosti vnutit obraz revolucionářského papeže. Jde o politický omyl, který nezůstane bez následků...

Benedikt XVI. nikdy nepřestal připomínat, jak práci koncilních otců oslabovaly mediální interpretace koncilu. Média s vůlí Jana XXIII. neseznamovala, ale ideologicky ji komentovala a interpretovala. Texty otců jsou však věrným odrazem původní intuice papeže Jana. Máme v nich vzácný poklad, na nějž je potřeba se věrně odvolávat...

Pokud jde o 2. vatikánský koncil, nemůžeme být Benediktovi XVI. nikdy dost vděční za jeho dílo týkající se interpretace a autentického výkladu vůle koncilních otců. Na jeho analýze je vidět, že přání koncilu nebylo zcela pochopeno. Základem liturgie musí zůstat hledání Boha. Skutečnost, že se tato vůle Jana XXIII. i Pavla VI., stejně jako koncilních otců, často zamlčuje, a co horšího, zrazuje, nás nutně musí konsternovat...

Ihned po koncilu bohužel konstituce o liturgii nebyla pochopena z hlediska zásadního prvenství adorace, pokorného pokleknutí Církve před Boží velikostí. Spíše se začala chápat jako kuchařka... Zažili jsme všemožné tvůrce a animátory, kteří se snažili vynalézat různé triky, jak liturgii představovat atraktivně a komunikativněji, tak, aby přitahovala stále více lidí, ale zapomínali přitom, že je stvořena pro Boha...

Benedikt XVI. často připomínal, že liturgie nemůže být dílem osobní kreativity. Jestliže si vyrobíme liturgii sami pro sebe, vzdálíme ji tím Bohu. Stane se z ní směšné, všední a nudné divadlo. Dospějeme k liturgiím, které se podobají operetě, nedělní párty,

kteřá nás má pobavit nebo nás potěšit po pracovním týdnu naplněném starostmi všeho druhu. Věřící se po eucharistické oslavě vrátí domů, aniž by se osobně setkali s Bohem nebo Ho v hloubi svého srdce zaslechli. Chybělo v ní kontemplativní, tiché setkání s Bohem tváří v tvář, které nás proměňuje a dodává nám energii, jež nám umožní zjevovat Ho světu, čím dál tím lhotejnějšimu k duchovním otázkám. Středem eucharistického tajemství je slavení Kristových pašijí - Jeho tragické smrti a Jeho vzkříšení. Jestliže se toto tajemství utopí v dlouhých, hlučných a pestrobarevných ceremoniích, lze se obávat nejhoršího. Při některých mších panuje takový rozruch, že se neliší od lidového posvícení. Potřebujeme znovu objevit, že podstatou liturgie navěky zůstává touha dětí nalézat Otce...

Liturgie je chvíle, kdy si Bůh z lásky přeje hluboce se sjednotit s lidmi. Jestliže tyto posvátné okamžiky skutečně prožíváme, můžeme se setkat s Bohem. Nesmíme padnout do pasti, která by liturgii ráda zredukovala na pouhé místo bratrské pospolitosti. V životě je mnoho jiných prostředí, kde se můžeme společně radovat. Mše svatá není prostor, kde by se lidé měli setkávat v ovzduší banální oslavy. Liturgie je jako velká brána, která se otevírá směrem k Bohu a která nám umožňuje symbolicky vyjít ze sevření stěn tohoto světa. Mši svatou je třeba pojímat důstojně, krásně a activě. Slavení Eucharistie samozřejmě vyžaduje velké ticho - ticho naplněné Bohem. Aby toto setkání mohlo proběhnout plodně, je nutno respektovat hmotné okolnosti. Tím mám na mysli například důstojnost a nádheru liturgických rouch a zařízení. Místo, kde se slaví mše svatá, musí odrážet krásu, jež může podporovat rozjímání a setkání s Bohem. Benedikt XVI. dal svými úvahami o smyslu liturgie Církvi mnoho. Jeho kniha Duch liturgie je plodem zralého teologického myšlení. Je-li liturgie ochuzena o svůj posvátný charakter, stane pouze jistým druhem profánního prostoru. Žijeme sice v době, která intenzívně touží po posvátnu, ale člověk by ho v jakési formě diktatury subjektivismu rád vykázal do světské oblasti. Nejlepším příkladem je, když si vytváříme nové liturgie, plody více či méně uměleckého experimentování, které však žádné setkání s Bohem neumožňují. S jistou arogancí hodláme vstupovat do toho, co je božské, tím, že zůstáváme v tom, co je lidské...

Už řadu let se zdá, že liturgie je jakoby rozdělena do dvou rozdílných, dokonce až protichůdných škol, do tradiční a moderní linie...

Liturgie je Boží čas, ale má sklon stávat se jádrem pravidelných ideologických bojů mezi různými koncepcemi. Je smutné vstupovat do Božího domu v plné zbroji a se srdcem plným zášti. Pokud toto rozdělení existuje, vědí ti, kteří tento boj vedou, skutečně, co v liturgii prožívají? Bohoslužba je setkání s nadpřirozenými skutečnostmi, jimiž se má člověk nechat proměnit, a ne se snižovat k marnému a neplodnému zkoumání. Dovoluje mi Bůh, s nímž se v liturgii setkávám, „držet se jako klíště“ jednoho ritu a jiné vylučovat? Liturgie nemůže být ničím jiným než vztahem k Bohu. Nepochopení mezi různými způsoby vnímání liturgie lze vysvětlit legitimními kulturními prvky, ale nic nemůže omluvit, stávají-li se z nich anathemata vrhaná jednou nebo druhou stranou. Benedikt XVI. si vroucně přál různé liturgické školy smířit. Vložil do toho mnoho energie a naděje, a přesto se mu nepodařilo tohoto ušlechtilého cíle dosáhnout.

Ve skutečnosti Bůh především hledá srdce člověka, a to způsob slavení liturgie přesahuje. Při liturgii nám Pán Ježíš dává své Tělo a Krev, aby nás připodobnil sobě a spojil nás v jedno. Měníme se v Krista a jeho Krev z nás dělá pokrevní sourozence, muže a ženy ponořené do jeho lásky, v nichž přebývá Nejsvětější Trojice. Stává se z nás jedna rodina: rodina Boží.

Jestliže si někdo váží starobylých ritů Církve, ale přitom nemá lásku, bloudí. Myslím, že to je situace, v níž se nacházejí nejextremističtější přívrženci různých liturgických škol. Úzkoprsý, téměř integristický ritualismus, stejně jako dekonstrukce ritu v modernistickém duchu dokážou přetnout skutečné hledání Boží lásky. Tato láska se nepochybně rodí a roste v úctě k formě, ale křečovitosti dřív nebo později vedou do nicoty.

Když o tom s vámi mluvím, slyším hlas svatého Ambrože, který nás v komentáři ke Kainu a Ábelovi varuje: „Pán Ježíš [...] nás napomenul, abychom se modlili usilovně a často; ne tak, aby se naše modlitba protahovala až do omrzení, ale spíše aby se obnovovala věrností. Do dlouhé modlitby se totiž většinou dostávají zbytečnosti, a když ji přerušíme, snadno se do ní vkrádá roztržitost.“

Když jsem v Africe přítomen na mši svaté, která trvá šest hodin, nevidím nic než oslavu, která odpovídá osobnímu uspokojení. Silně pochybuji o skutečném setkání s Bohem během takových chvil

trvalého vzrušení a tanců, které se pramálo hodí k setkání s Tajemstvím. Bůh se děsí ritualismu, kdy člověk uspokojuje jen sám sebe. Ačkoliv je třeba za opravdovou vitalitu našich afrických liturgií a plnou účast křesťanského lidu Bohu děkovat, přetěžování tajemství smrti a vzkříšení našeho Pána různými prvky, přídavky, které nemají s Eucharistií nic společného, dělá dojem, že oslavujeme sami sebe. Musíme se za každou cenu snažit dělat to, co dělal Pán Ježíš. Vzpomeňme na Jeho slovo: „To číňte na mou památku.“

Katolická církev musí uvážit a přijmout opatření, která by reagovala na skandální jevy při liturgii. Jinověrce, jmenovitě muslimy, úpadek některých našich obřadů šokuje. Může to tak být například při procesích, která nás mají vést k oslavě velikého tajemství naší víry, ale konají se bez jakéhokoli rozjímání, bez jakéhokoli úžasu, bez jakékoli posvátné bázně před Bohem. Celebranti přistupují k oltáři Páně a přitom klábosí a baví se o hloupostech všeho druhu! S takovým chováním se v mešitě nesetkáte, neboť muslimové mají před posvátnem větší úctu než mnozí křesťané. (Robert kard.Sarach, Bůh, nebo nic)

+++

TO JEDINÉ

VYBER SI TO OČ NEPŘIHNĚŠ

VYBER SI ČEKÁNÍ

ČEKÁNÍ V LÁSCE

ONA VÍ

KDY SPÁT A KDY VSTÁVAT

KDY MILUJÍCÍ VYBURCOVAT K JEDNÁNÍ

VYBER SI JEDINÉ OČ NEPŘIHNĚŠ

NECH LÁSKU AŽ TĚ UCHODÍ

OBEJMI JI PEVNĚ

JAK JÁKOB S BOHEM ZÁPASIL

DOKUD MI NEPOŽEHNÁŠ

DOBREM SVÝM

DOTUD TĚ LÁSKO NEPUSTÍM

JAK PŘÍTELKYNĚ KRISTOVA

U NOHOU MISTRA

V TICHU PROMĚNĚNÁ

V TICHU Z VOSKU

JEDINOU SKUTEČNOST VTISKUJE SI

TADY A TEĎ JSEM S NÍM

JEHO PŘÍBĚHEM SE PROMĚNÍM

TAK STÁVÁ SE NOVOU MARIÍ

A S NÍ I VŠECHNY VĚCI KTERÉ ODLOŽILA

PRAVDA VĚCÍ JE TAKOVÁ

O NIC CO JSME ODLOŽILI NEPŘÍDEM

STAROSTI, OBAVY, NEVYŘČENÁ SLOVA

JEN UZDRAVENY NALEZNEME ZNOVA

JANA ELOP

+++

RŮŽENEC K UCTĚNÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA

(lze použít také na první pátky v měsíci)

Začátek

Ve jménu Otce i Syna... Věřím v Boha Otce . . . Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož bylo na počátku, nyní i na věky věků. Amen.

Otče náš . . . Zdrávas Maria . . . Ježíš, kterému věříme

Zdrávas Maria . . . Ježíš, ve kterého doufáme

Zdrávas Maria . . . Ježíš, kterého nade všechno milujeme.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. . . .

PRVNÍ DESÁTEK

Modleme se: Ježíši, nejhodnější mé lásky, když rozvažuji o lásce Tvého Srdce, o dobrotě a laskavosti k hříšníkům, tu nabývá mé srdce útěchy a důvěry, že mne, třebaže znáš můj minulý hřích, přijmeš na milost a nepohrdneš mnou, který hřích nyní nenávidím.

Proto k Tobě zkroušeně volám: „Odpusť mi mé provinění, neboť chci raději umřít, než Tě opět urážet; nechci Tě už urážet Tvým přijímáním na ruku, jako bys byl mně rovný, jeden z nás, hříšníků, nýbrž vždy jen v nehlubší a ponížené pokoře. Vždyť jsi můj Bůh, který se ke mně sklání. Chci žít jen pro lásku k Tobě, v Tebe věřím, Ježíši, v Tebe doufám, Ježíši, Tebe nade všechno miluji.“ Otče náš . . . potom místo Zdrávas Maria 10 krát: „Ó nejsladší Srdce Ježíšovo,

dej at' Tě miluji vždy víc a více, a vždy plním Tvou nejsvětější vůli.
. . Sláva Otci...

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přived' do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

DRUHÝ DESÁTEK.

Modleme se: O můj Ježíši, oslavuji Tvé pokorné Srdce a vzdávám Tobě díky za to, že mi slouží za příklad; neboť mne tak povzbuzuješ k pokoře, a učíš mne Tvou ponížeností Tebe následovat. Prosím, odpusť mi mou nevděčnost! Chci vstupovat do Tvého příbytku a k Tvému svatému přijímání v prostém a důstojném oděvu, bez ozdob a okras. Kéž odložím veškerou pýchu a marnivost a následuji Tě v pokoře a čistotě! Posilni mne, Pane, budu Tě za to věčně velebit.

Otče náš v . . (a potom místo Zdravas Maria desetkrát): „Ó nejsladší Srdce Ježíšovo, dej at' Tě miluji vždy víc a více, a vždy plním Tvou nejsvětější vůli. . . Sláva Otci"

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přived' do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

TŘETÍ DESÁTEK.

Modleme se. Obdivuji Tvé trpělivé Srdce a děkuji Ti za nesčíslné důkazy trpělivosti ke mně. Stydím se za to, že těžko snáším kříže. Chci vstupovat do Tvého příbytku a k Tvému svatému přijímání s pokleknutím. Ó dobrotivý Ježíši, vštip mému srdci pravou lásku ke kříži a soužení, kéž pokorným následováním Tebe mne přijmeš k Tobě do věčné radosti.

Otče náš ... (potom místo Zdravas Maria desetkrát:) Ó nejsladší Srdce Ježíšovo, dej at' Tě miluji vždy víc a více, a vždy plním Tvou nejsvětější vůli. . . Sláva Otci" atd.

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

ČTVRTÝ DESÁTEK.

Modleme se: O můj Ježíši! Když rozjímám o Tvém tichém Srdci, lekám se své nepravosti, že se často nelibě snáším malicherné slůvko, nepřívětivý pohled bližního, že se na něho zlobím. Kéž z lásky k Tobě miluji bližního jako sebe samého, ze srdce odpouštím nepřátelům a jim dobře činím. Ó drahý Ježíši, odpusť mi mou prchlivost a dej mi tu milost, ať jsem vždy tichého srdce a všem z celého srdce odpouštím.

Otče náš, . . . (potom místo Zdravas Maria desetkrát): Ó nejsladší Srdce Ježíšovo, dej ať Tě miluji vždy víc a více, a vždy plním Tvou nejsvětější vůli. . . . Sláva Otci" atd.

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

PÁTÝ DESÁTEK

Modleme se: O můj Ježíši, jenž jsi hoden úcty a oslavování celého světa, stydím se za své minulé větší ohledy na lidi a stát, než na Tebe. Stydím se za vlažnost a chladnost k Tobě. Ó můj Ježíši, dnes činím to pevné předsevzetí, že ode dneška chci Tebe milovat a světem pohrdat, takže se Ti zalíbím a budu se smět těšit s Tebou v nebeské radosti.

Otče náš,.... (potom místo Zdravas Maria desetkrát: Ó nejsladší Srdce Ježíšovo, dej ať Tě miluji vždy víc a více, a vždy plním Tvou nejsvětější vůli. . . Sláva Otci" atd.

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

ZÁVĚR

Ó Maria, Matko Boží, vyžádej mi skrze své Neposkvrněné Srdce Tvou nejčistší pravou nábožnost k Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše, ať do něho ukládám všechny záležitosti svého srdce a po všechny dny svého života jemu sloužím a jednou v něm věčně odpočinu.

Nejčistší Srdce Marie, buď mou ochranou a pomocnicí!

Modleme Se: Rozehřej, ó Pane, ohněm Ducha svatého naše srdce i ledví, aby oheň lásky, který Ježíš přináší na svět, nikdy v našich srdcích neuhasl, ale den co den se více rozmáhá, abychom, ve službě Tobě zde na zemi mohli spočinout v nebi na Srdci svého Spasitele Amen.

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni Boží lásky,

zapal naše srdce láskou k Tobě!

Zdravas Královno, matko milosrdenství,

živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva!

K tobě voláme, vyhnání synové Evy,

k tobě vzdycháme, lkajíce a plačíce

v tomto slzavém údolí.

A proto, orodovnice naše,

obrat' k nám své milosrdné oči

a Ježíše, požehnaný plod života svého,

nám po tomto putování ukaž,

ó milostivá,

ó přívětivá,

ó přesladvká, Panno Maria!

Oroduj z nás, Královno posvátného růžence,

aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se: Všemohoucí Bože, Tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu,. dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

+++

VÍRA

ZA RUKU VEDLA MÉ DRAHÉ

PŘIŠLA KE MNĚ

KDYŽ JSEM SE NARODILA

MĚLA PODOBU DŘEVA

LEŽELA POHOZENÁ

JEN JI ZVEDNOUT

A UCHOPIT TAK ABY NESPÁLILA HOŘÍCÍ

DŘEVĚNÁ LOUČ VÍRY

SKRZE SMRT PŘÍMLUVOU

DĚDŮ A BABIČEK ZAPÁLENÁ

NAŠIMI ŽIVOTY PROTĚKÁ DO VĚČNOSTI

SMRTÍ V JISTOTU PROMĚNĚNÁ

JEN DŘEVO ZČERNALÉ

Z LOUČE ZŮSTÁVÁ

KDYŽ JSME SI SVŮJ ČAS ODHOŘELI

Jana ELOP

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA
CT.PATRIKA KUŽELY, OSVĚTIMSKÉHO MUČEDNÍKA

A podle čeho se, Patriku, dá měřit pravý život řeholníka? – Ptá se jeho duchovní vůdce otec Albert.

Myslím, že spolehlivým měřítkem pravého řeholního života by mohla být radost. Ne smyslová, živočišná, ale vnitřní radost nadpřirozená, jásavá, k jaké nás strhuje denně úvodní žalm – „Pojďte, jásejme Pánu“, a verše jiných žalmů v Oficiu. Otče, nedivím se, že u duší, které dospívají k veliké odevzdanosti, až jejich zájmy se takřka ztotožňují se zájmy Božími - že se u nich ta radost stupňuje až ve výskot a poskakování před archou jako u Davida, takže mohl nadšeně vyzývat celý svět: „Všechny národy tleskejte rukama – jásejte Bohu oslavným hlasem!“

Moudrá hlava otce Alberta chápavě pokyvuje jako přerostlá vrba, když nadaný student připomíná právě pročítaného Axela Munthea: - Pro rozzlobeného člověka není nic lepšího než upřímný smích!

Krátce na to se Patrik ve svém svatém nadšení obrací na osmáctiletého juvenistu Koudelku, který zrovinka oslavil svůj svátek, s dodatečným přáním. Přitom dodává:

Víš, Pepi, pro nás je den svátku den oslavy našeho nebeského patrona. Děkujeme Bohu za něho, a jemu za celoroční přímluvu a ochranu, radujeme se z jeho slávy v nebi, odprošujeme ho za svůj dosavadní nevděk, přemýšlíme, jak bychom mu působili větší radost.

Dejme tomu, že máš pravdu, jenže jak mám podle tebe, Patriku, působit větší radost svatému Josefovi?

Jak jinak, než zvroucňením a zdůvěrněním svého poměru k němu? Jen kdybychom pevněji věřili, kdybychom si víc a živěji uvědomovali, že náš patron přijal a zastává svůj ochranný úkol nesmírně vážně, vážněji a svědomitěji, než kdy kdo na zemi konal nějaký úkol, svěřený od Boha nebo od lidí. Když budeš o tom přemýšlet, uvidíš, jak se tím ožíví a rozradostní tvůj vnitřní život.

Ano, rozradostní - jak málo radostně žijeme! To považuji pro sebe za největší užitek z tohoto roku psychologie, kterou nám přednáší otec Method Habáň. Najednou poznávám, k čemu máme vášně, radost, touhu, lásku, hněv, nenávist a jiné. Teprve teď si uvědomuji, že jsou to jakoby ruce a nohy, údy duše, kterými může pracovat, a že uspokojení a štěstí jsou jen v činnosti, a to v činnosti největší, nejusilovnější a dále se dovíš v psychologii, že k uspokojení a tedy k blaženosti vede jenom taková činnost, která je věci nebo bytosti vlastní, přirozená. To vidíš na příkladě: jistě neuspokojí úplně nezaměstnaného profesora, když se uchytí jako bídný písař nebo dokonce čeledín nebo metař - protože má schopnost učit, vyučovat, to je mu vlastní. A člověku je vlastní činnost rozumu poznávat pravdu a vůle zase chtít dobro a to největší dobro - tedy duševní, vnitřní život, a to co nejintenzívnější. A ten život nesmírně podporuje stálá radost. Užasneš, až se seznámíš se žalmy, jak nás vybízejí k radosti až bouřlivé: jásejte, výskejte, skákejte radostí - všichni národové, tleskejte! - Křesťan je opravdovým znalcem duše zejména díky hlubinné psychologii, založené na učení svatého Tomáše, takže může pak být opravdovým lékařem duše v Kristově duchu.

Jasně mi to dokládá Axel Munthe, který píše:

„Prosím tě, vysvětli mi tajemství svých úspěchů a mé smůly," řekl Norstrom a smutně se na mne podíval.

Pokoušíš se vždycky vysvětlovat svým pacientům to, co neumíš vysvětlit ani sám sobě. Zapomínáš, že to je otázka důvěry a ne znalosti, jako víra v Boha. Katolická církev nikdy nic nevysvětluje a zůstává nejsilnější mocností světa, protestantská církev se snaží vysvětlovat všechno a rozpadává se na kusy. Čím méně tví pacienti vědí, tím pro ně lip. Nebylo míněno, aby rozum střežil práci orgánů

v našem těle. Nutíš-li své pacienty k tomu, aby přemýšleli o své chorobě, zahráváš si se zákony Přírody. Poruč jim, aby dělali to nebo ono, aby užívali takový či onaký lék, chtějí-li se zotavit a jestliže nemají v úmyslu se podle toho řídit, pošli je k jinému lékaři. Nenavštěvuj je, když tě skutečně nepotřebují, mnoho s nimi nemluv, jinak tě brzy prohlédnou a poznají jak málo víme. Doktoři jsou jako členové královské rodiny, měli by žít co možná v ústraní, aby jejich prestiž neutrpěla, nám všem svědčí poněkud zahalené světlo. Podívej se na nejbližší příbuzné lékařů, kteří jdou vždycky raději k jinému doktorovi! Léčím právě, ovšem tajně, manželku nejslavnějšího pařížského lékaře, zrovna dnes mi ukazovala jeho poslední předpis a ptala se mně, zdali jí prospěje."

„Máš kolem sebe pořád jen ženy. Přál bych si, aby mně ženy tak důvěřovaly jako důvěřují tobě. Dokonce i moje stará kuchařka je do tebe zamilována od té doby co jsi jí léčil opary."

„Modlím se k Bohu, aby mě neměly rády, s největší radostí bych ti všechny ty neurotické ženštiny daroval. Vím, že do značné míry jim vděčím za svou pověst tak zvaného módního doktora, ale říkám ti, že je to velká obtíž a často dokonce nebezpečí. Říkáš, že si přeješ, aby tě ženy měly rády, prosím tě, jen jim to neříkej, nemazli se s nimi, nedopust', aby ti poroučely. Ženy, ačkoliv se zdá, že o tom samy nevědí, daleko raději poslouchají, než poroučejí. Tvrdí, že jsou nám rovny, ale samy vědí zcela dobře, že nejsou — na štěstí pro ně, neboť kdyby nám byly rovny, milovali bychom je daleko míň. Celkem soudím o ženách o mnoho příznivěji než o mužích, ale neříkám jim to. Jsou mnohem odvážnější, nemoci i smrti čelí mnohem líp než my, mají víc soucitu a míň ješitnosti. Jejich instinkt je celkem bezpečnější vodítko v jejich životě než naše inteligence, nepoblázní a nespletou se tak často jako my. Láska znamená pro ženu daleko víc než pro muže, znamená všechno. Je to méně otázka smyslů, než muž obyčejně chápe.“!

Zabíháš do takových podrobností, že mi z toho jde málem hlava kolem, - míní Koudelka: - Raději mi řekni něco o tom, jak trávíš ve studentátu volný čas? My s juvenisty hrajeme každou volnou chvíli fotbal.

Jen hrejte statečně, my už také větráme voleyballovou síť. Nemysli si, že zde zplesnivíme, že snad chodíme jako mátohy, bledé stíny se svěšenou hlavou, to by ses mýlil. Právě v klášteře to musí být

nejradostnější koutek na světě. Naopak, kdo sem přijde s nějakou chmurou, musí se sebe co nejrozhodněji strášt škarohlídství, to je první.

To se lehkou ti řekne, když máte o měsíc delší prázdniny, než my na gymnásiu.

Chachá! – Chechtá se vesele Patrik, aniž by v jeho smíchu byla nějaká stopa jízlivosti nebo snad povýšenosti: Zatímco vy se už měsíc plahočíte a v potu tváře ořete brázdu školního roku, my zahajujeme dneska, prvního října. Ale zato se ihned povzneseme až k META FÝSIN, prostě začínáme metafysikou.

Jaký máte rozvrh?

Osm hodin týdně metafysiky a dalších osm hodin dějiny filosofie, novozákonní řečtina, ethika a sociologie. Tedy šestnáct hodin.

To není mnoho, že ne?

Myslíš si, tu máme spoustu volného času? Opravdu, máme ho dost, i vedle těch pěti hodin denně chórového a společného života. Zdejší systém se totiž velice liší od středoškolského – především povahou učiva samého - není tak mnoho látky na rozsah, jako do hloubky. To ti ovšem nedá škola, to je tvoje práce. A záleží všechno na tvé osobní svědomitosti, jak využiješ Božího daru - svých schopností v tom volném čase. O propadnutí zde není obav. Tedy druhý rozdíl je v jakési „akademické svobodě“. Kolik si dáš s tím práce, tolik umíš pro život - co si uděláte, to máte - říkal kdosi v Bubenči a jistě to stále říká. To se týká zvláště vedlejších předmětů, jako jsme loni měli hebrejštinu. Dá se ti příležitost: použiješ - použiješ, ne-li, je to tvoje věc.

Studijní úsilí na středoškolské úrovni stejně jako na úrovni vyšší se stupňuje tak, že se dosahuje vyšších a vyšších met, jenže – k čemu to všechno má být použito? A bude to vůbec k něčemu použitelné?

Zlověstné mraky se stahují nad celým světem na svatého Prokopa v sedmatřicátém roce, ale pojednou se kdesi protrhává obloha a modrou průrvou vyráží pronikavá zář.

Podivné a ještě podivnější, - říká Alenka v říši divů, - že to zlaté slunce tak jasně svítí, a přece mě vůbec neoslňuje. A teď – vida – teď se podivuhodně rozdvojuje, a už je tu třetí jasný zdroj, čtvrtý a pátý! Co se to děje?

Tondo, promiň, vlastně Jakube, oslovuje Patrik svého krajánka Zemka: - už mě zase předstihuješ v tom vytouženém slavně zaslíbeném stavu.

A nejen já - je nás hned celá pětice novokněží, - ozývá se Jakubův rozjásaný hlas, maličko poznamenaný nosní mandlí.

Tak povídej, Jakube, jaké to je? Jsi teď povznesen nad všechno okolí?

Víš, Patriku, někomu by se třeba mohlo zdát, že my kněží snad žijeme v nějakém skleníku a nevíme, co se děje v okolním světě. Není to tak docela pravda. Živě se zajímám o veřejné dění. Třebaže vždy hájím zásadu, že se kněz nemá míchat do politiky, o veřejné i politické dění se zajímám. Už jako mladý student dokonce píši do Slováckých novin. To je jeden lidovecký časopis. Zajímá mě to spíše jako člověka, který se prostě setkává s různými politickými projevy. Už v Praze, za mého juvenátního studia, jsem viděl ty různé májové průvody. Každou chvíli tam byly různé demonstrace nebo prostě průvody, socialistické nebo komunistické. Jednou jsem také dostal pendrekem, když jsem se díval na demonstraci komunistů, kteří šli Václavským náměstím. Na náměstí pouštěli, ale z Václaváku už ne. Naštěstí jsem byl malý. Proklouzl jsem jednomu policajtovi, jak byl rozkročený, mezi nohama. Plácl mě tehdy pendrekem. Bylo mi asi patnáct roků a málem jsem se stal mučedníkem za komunismus, protože jsem dostal pendrekem.

Zlatá záře nádherného letního jitra zalévá idylické panství v srdci Evropy. Na obloze ani mráčku, slunce se vesele směje na všechny růže stolisté i malé růžičky, macešky, karafiáty, ibišky, orlíčky, stračky, jimiž se ta středoevropská zahrada plným právem pyšní. Mládenci a dívenky v bílém rouchu dlí ve stinných zákoutích a z refektáře zaznívá radostný hlahol. Pejskové a kočičky, Ferdové mravenci, slunéčka sedmitečná, zkrátka berušky, zpěvné ptactvo se zabývají obvyklou bohumilou činností, vytrvale a zaníceně, a kdokoli by se na to podíval nezaujatým okem, musel by zapět národní hymnu o tom, že je to zemský ráj na pohled. Avšak ani v

ráji se neobejdou beze stínů. Pejskové, kočky, mravenci a berušky, broučci a motýlci a ptactvo jsou doopravdy šťastní, i ti mládenci a dívky, plně usebraní v bezpečném ústraní.

(Pokr. z knihy T.J.Bahounek OP, KRÁLOVSKÁ JÍZDA - Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

VIDĚL JSEM RÁJ

VIDĚL JSEM RÁJ

ZAKUSIL ŽE JE PROSTÝ

NAKOLIK JSEM JÁ NEOKÁZALÝ

ŽE NEMUSÍM SI NA NIC HRÁT

NEBOŤ RÁJ JE TAM KDE NEPŘEDSTÍRÁŠ

A PLNOST RÁJE VZTAH ZAKOTVENÝ

V OBJETÍ JEDNODUCHOSTI

KTERÁ SE STALO LÁSKOU VE VŠEM VŠUDY

STŘÍDÁ SE JEN V PODOBÁCH

DRŽÍMÁNÍ A VYCHÁZENÍ

JANA ELOP

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, www.cormierop.cz, info@cormierop.cz
